

[Ib Christensen.]

deres ansvar, og de fratages risikoen ved en konflikt.

Konsekvensen af dette er i og for sig antydet i det ændringsforslag til hr. Aukens dagsordensforslag, som venstre og kristeligt folkeparti har stillet, men jo endnu stærkere i de udtalelser, der kom i fredags fra disse andre partier, nemlig en umyndiggørelse, tvang og rettergang over for erhvervsliv og arbejdsmarked, altså tvangsindkomstpolitikken i renkultur.

Der må være en anden vej for at løse disse ting. Der må være en anden vej for at sanere vores økonomi end denne politik, der har sådanne korporative tendenser. Man kan efter behag antyde noget fascistisk eller noget kommunistisk, det er i hvert fald fjernest muligt fra noget, der hedder liberalisme og social retfærdighed.

Vi går ind for den frie aftaleret for arbejdsmarkedets parter. Vi mener det alvorligt, og vi mener det så alvorligt, at vi siger, at det må være deres eget ansvar, også økonomisk, hvis de ikke kan blive enige, og at samfundsmagten kun skal gribe ind, hvor i egentligste forstand livsvigtige samfundsfunktioner er truede, altså menneskeliv og lignende meget alvorlige trusler mod overhovedet samfundets mest vitale funktioner. Hvis man anerkender arbejdsmarkedets parter's ansvar, og hvis man fortæller dem, at de selv skal klare tingene på eget ansvar og risiko, så kan der samfundsøkonomisk også være den fordel i det, at de tvinges til enighed, og at de enes på et niveau, som samfundsøkonomisk er mere forsvarligt.

Hvad er så alternativet? Ja, hvis vi skal prøve at få en indkomstudvikling og en omkostningsudvikling, der er mere behersket, end den har været de senere år – og det kan der jo være bred enighed om i dette ting – så må man prøve at se på, hvad det er, f. eks. LO og Dansk Arbejdsgiverforening stiller op som ønskelige mål eller krav. Dér siger lønmodtagerne, 85 pct. af dette lands befolkning, at de ønsker en jordreform, der stopper spekulationen i jord. De ønsker de arbejdsfrie gevinster på jord inddraget til samfundet. Og så fører augustforligspartierne den stik modsatte politik, som det netop skete ved februarforliget, hvor man lemlæstede den amtskommunale grundskyld.

Hvad siger Arbejdsgiverforeningen? Hvad siger erhvervslivets folk? Ja, de siger, at de of-

fentlige udgifters takt skal dæmpes, og at vi skal have skattelettelser ved socialt forsvarlige, men tilpas omfattende besparelser. Ved en anden indtægtskilde, gennem inddragelse af de samfundsskabte jordværdier, kan man skabe en betydelig forøgelse af folks disponible realløn, og så kan man samtidig stoppe farlige inflationskilder. Man kan få renten ned og lede kapitalen over til produktive investeringer i erhvervslivet, så flere kan komme i arbejde, i stedet for som nu, hvor den bliver anbragt passivt i jord og fast ejendom.

Det kunne animere arbejdsmarkedets parter, både arbejdsgiversiden og arbejdstagersiden, til frivillig tilbageholdenhed, fordi det ville være imødekommelse af krav, som begge sider har stillet, men som man i dag overhovedet negliger eller fører den stik modsatte politik af. De kunne da se, at denne politik ville nytte, fordi netop de hovedkrav, som de har stillet, ville være indfriet, og de kunne da slutte deres forhandlinger på et niveau, som samfundsøkonomisk også havde været mere rimeligt.

Regeringen har ikke afsløret sine hensigter om, hvordan den i fremtiden vil tackle indkomstpolitikken. Statsministerens redegørelse er i så henseende meget lidt oplysende. Derfor synes jeg, det tilkommer de politiske ordførere her at afsløre, hvad de forskellige partier kunne tænke sig i overensstemmelse med den forespørgsel, der ligger som grundlag for denne debat. Hermed har jeg altså antydet i korte linjer, hvad der ligger retsforbundet på sinde i denne henseende.

Der er blevet talt en del om dagbladskonflikten, og det er meget beklageligt for ytringsfriheden, at så mange dagblade er stoppet. Retsforbundet hører ikke til de partier, der betragter det som en urokkelig del af verdensordenen, at 90 pct. af dagspressen skal være borgerlig, at den skal være EF-orienteret, og at den skal have lige netop den struktur, den har. Men ubestrideligt er det naturligvis, at dagbladskonflikten er et alvorligt tab for ytringsfriheden under alle omstændigheder, og derfor er det ønskeligt, at parterne kan forhandle sig til enighed, at vi kan få en løsning på disse problemer.

Vi kan vel fra samfundets side tilbyde nogle omskolingsmuligheder og nogle førtidspensionsmuligheder for dette erhverv, som er ramt af strukturvanskeligheder. Men først og fremmest må det dog tilkomme de pågældende par-